

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4309/2018
24.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца „Слога“ а.д. из Александровца, чији је пуномоћник Драган Бојанић, адвокат из ..., против тужене Општине Александровац, коју заступа Општинско јавно правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2461/16 од 17.08.2017. године, у седници од 24.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2461/16 од 17.08.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Брусу, Судска јединица у Александровцу П 341/14 од 04.09.2015. године ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се тужена обавезе да му накнади штету у износу од 1.462.000,00 динара са законском затезном каматом од 26.04.2012. године до исплате. Ставом другим изреке тужилац је обавезан да туженој накнади парничне трошкове у износу од 219.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2461/16, донетом након расправе одржане пред другостепеним судом дана 17.08.2017. године, укинута је првостепена пресуда. Делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и тужена је обавезана да му накнади штету у износу од 1.462.000,00 динара са законском затезном каматом од 04.09.2015. године до исплате. Одбијен је део тужбеног захтева за исплату законске затезне камате на досуђени износ за период од 26.04.2012. године до 04.09.2015. године, и тужена је обавезана да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 488.420,00 динара.

Против другостепене пресуде, заступник тужене је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, 72/11... 87/18), који се примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, 72/11) и утврдио да ревизија тужене није основана.

У поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни битне повреде из члана 374. став 1. ЗПП учињене пред другостепеним судом, на коју ревизија неосновано указује. Због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП ревизија се не може изјавити, према члану 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су дана 26.07.1990. године закључиле уговор о размени непокретности, којим је тужена пренела право коришћења тужиоцу на пословној просторији у Александровцу, а тужилац је туженој пренео магацин у Александровцу. Уговор је у целисти реализован. Тужена се обавезала да тужиоцу обезбеди други одговарајући пословни простор у случају да буде онемогућен да трајно остварује пренето право коришћења на пословном простору. Правноснажном пресудом Општинског суда у Александровцу од 19.02.2003. године утврђено је да је наведени уговор о размени ништав. По правноснажности пресуде, тужилац је туженој вратио пословни простор који је добио путем размене, а магацин који је тужилац пренео туженој по основу наведеног уговора тужена је порушила због привођења земљишта намени према Детаљном урбанистичком плану. Према извештају АПР од 05.11.2004. године тужилац је активно привредно друштво.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је усвојен тужбени захтев тужиоца и тужена обавезана на накнаду штете у износу од 1.462.000,00 динара са припадајућом законском затезном каматом.

Наиме, у ранијој парници је правноснажно утврђено да је ништав уговор о размени непокретности у смислу члана 103. ЗОО. Према члану 104. став 1. тог закона, у случају ништавости уговора свака уговорна страна дужна је да врати другој све оно што је примила по основу таквог уговора, а ако то није могуће, или ако се природа оног што је испуњено противи враћању, има се дати одговарајућа накнада у новцу, према ценама у време доношења судске одлуке, уколико закон што друго не одређује. Према ставу 3. овог члана, приликом одлучивања суд ће водити рачуна о савесности једне, односно обеју страна, о значају угроженог добра или интереса, као и моралним схватањима.

У конкретном случају, другостепени суд је правилно применио цитиране законске одредбе и оценио да су приликом закључења уговора о размени непокретности обе странке биле несавесне, као и да тужена није у могућности да тужиоцу врати магацин који је био предмет уговора из разлога што га је порушила, због привођења земљишта намени. Зато је тужена правилно обавезана да тужиоцу, који је извршио враћање пословног простора, врати противвредност предметног магацина утврђену налазом и мишљењем вештака, са каматом од дана пресуђења, у складу са чл. 189. став 1. и 277. ЗОО.

Супротно ревизијским наводима, тужилац јесте активно легитимисан у овој парници, јер је из извештаја АПР утврђено да је активно привредено друштво. Ревизијом се такође неосновано указује да другостепени суд није имао у виду одредбу члана 104. став 3. Закона о облигационим односима, и да је тужилац имао користи од 12 година коришћења предметног локала, јер и сам ревидент указује да је и тужена имала користи од закључења ништавог уговора. Осим тога, правило да свака страна дугује другој накнаду за користи које је у међувремену имала од онога што је дужна вратити, односно накнадити, односи се на дејство раскида уговора у смислу члана 132. ЗОО, а не и на последице апсолутне ништавости уговора.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**